

Het verzekeringsrisico van pitbulls and rottweilers

Bron: <http://www.animalpeoplenews.org/04/1/editorialHighRiskDogs1.04.html> (Animal People, uitgave Jan-Feb 2004):

Tegen 1993 namen honden van het pitbull-type, die als huishond – dus niet voor het vechten – werden gehouden, al meer dan de helft van alle levensbedreigende aanvallen voor hun rekening. Rottweilers namen er 20% voor hun rekening. In de afgelopen tien jaar is het aantal levensbedreigende aanvallen door pitbull-achtige honden met 789% gestegen; aanvallen op kinderen stegen met 876%; aanvallen op volwassenen stegen met 490%; dodelijke aanvallen met 388%; verminkingen met 126%. Het totale aantal levensbedreigende aanvallen door pitbull-achtige honden ging niet omhoog. Dit komt uitsluitend door het feit dat levensbedreigende aanvallen door Rottweilers met 2.000% omhoog schoten. Hierbij waren aanvallen door Rottweilers op kinderen met 2.500% omhoog gegaan; aanvallen op volwassenen met 1.700%; dodelijke aanvallen door Rottweilers met 2.500%; en verminkingen door Rottweilers eveneens met 2.500%. Rottweilers zijn nu verantwoordelijk voor 25% van alle levensbedreigende aanvallen door honden.

Geen enkele andere veelgehouden hondenrassen confronteert ons met een ook maar in de verte vergelijkbaar verzekeringsrisico.

Verzekeringrisico

Clifton heeft Sayres aanbevolen dat de Amerikaanse Dierenbescherming zich uit zou moeten spreken vóór regulering van deze rassen op een manier die het verzekeringsrisico in acht neemt. 'Verzekeringrisico' is een berekening van de uitgekeerde schadevergoedingen per claim ten opzichte van het totale aantal verzekerden. Het is dit concept en deze berekeningen die het bestaan van de verzekeringsindustrie sowieso mogelijk maakt.

De meerderheid van de schadeclaims die voortvloeien uit een aanval door een hond worden door W.A. verzekeringen betaald. De meerderheid van deze claims resulteert in een uitkering van zo'n \$5.000 aan schadevergoeding. Echter, uitkeringen die te maken hebben met dodelijke of verminkende aanvallen komen doorgaans boven de \$500.000 uit. Pitbull-achtige honden en Rottweilers doden en verminken driemaal zo vaak als alle andere honden tezamen. Dit betekent dat deze twee types hond een verzekeringsrisico vertegenwoordigen dat ongeveer 3.000% hoger is dat van de doorsnee hond.

Om confrontaties met 'dierenbeschermers' over rasspecifieke maatregelen te omzeilen, sluiten ten minste negen van de grote Amerikaanse verzekeraars alle honden van de polissen uit die zij vergelijkbaar vinden met pitbull-achtige honden en Rottweilers.

De 'dierenbeschermende' organisaties zouden volgens Animal People ook moeten ophouden met de bewering dat 'het profielen van bepaalde rassen niet heeft geleid tot een vermindering van hondenbeten.' Ze moeten ophouden te eisen dat er telkens naar de beetgeschiedenis van elke individuele hond wordt gekeken alvorens de hond van de W.A. verzekering uit te sluiten.

Ten eerste is 'hondenbeten voorkomen' een geheel ander vraagstuk dan de kwestie van het

voorkomen van verzekeringsrisico. Dit gezien het feit dat de grote meerderheid van de beten niet tot een claim leidt. Het verdoezelen van het verschil tussen een beet en een enorm verzekeringsrisico is niet eerlijk tegenover de overgrote meerderheid van onze huishonden.

Je kunt hier de vergelijking maken met het verzekeren van motorrijders. Motorrijders zijn, gemiddeld genomen, niet vaker bij ongelukken betrokken dan andere chauffeurs van een motorvoertuig. Toch betalen ze een veel hogere verzekeringspremie, domweg omdat het nu eenmaal een feit is dat de motorrijder veel vaker bij een ongeluk gedood of ernstig verwond raakt. Het zou niet billijk zijn wanneer alle chauffeurs van alle motorvoertuigen het enorme risico dat motorrijders vrijwillig nemen gedwongen door hun premies zouden moeten subsidiëren. Het is dan ook zo dat motorrijders twee tot driemaal zoveel W.A. premie betalen dan alle andere chauffeurs.

Bron: <http://www.animalpeoplenews.org/05/12/editorial12.05.htm> (Animal People, December 2005)

Verzekeringsrisico is de hoeveelheid schade per incident. Sommige verzekeringsmaatschappij begrijpen het verschil niet tussen 'bijtfrequentie' en de hoeveelheid schade die er aangericht wordt – het verzekeringsrisico. Hierdoor hebben sommige verzekeraars de sheltie en de Jack Russell terriër van W.A. polissen uitgesloten, samen met de pitbull-achtige rassen en de Rottweiler. Ze zien over het hoofd dat deze laatste rassen een gemiddelde bijtfrequentie hebben, maar dat zij bij het bijten 3.000 maal meer schade aanrichten dan de doorsnee hond.

De ervaring van Colorado

In 1989 heeft de stad Denver pitbullachtige honden verboden. Het verbod was buitengewoon succesvol. In de daarop volgende vijftien jaar vond er niet één levensbedreigende aanval door een pitbull-achtige hond in Denver plaats. Het hondenvechten hield op te bestaan. En er werden minder pitbull-achtige honden in beslag genomen dan in elke andere Amerikaanse stad van dezelfde grote.

Bron: <http://www.animalpeoplenews.org/04/3/letters3.04.html> (Animal People, March 2004)

Onze cijfers, door Animal People bijgehouden vanaf september 1981, tellen alleen aanvallen mee door honden die als huishond werden gehouden. Aanvallen door politiehonden, waakhonden, of honden die voor het vechten gehouden en getraind werden zijn niet meegeteld.

Honden die voor het vechten worden gebruikt, honden die crimineel worden mishandeld of verwaarloosd, honden die voor agressie worden getraind, en honden waarbij een aanval het resultaat van nalatigheid was, worden geen van allen door verzekeraars bedekt. In onze berekening van verzekeringsrisico hebben deze honden dus geen invloed. De schade die door pitbullachtige honden en Rottweilers wordt aangericht – en die schade is behoorlijk – komt alleen voor de rekening van honden voor die door verantwoordelijke mensen werden gehouden. Deze pitbulls en Rottweilers werden niet mishandeld of verwaarloosd. Ze werden niet voor het vechten of voor agressie getraind. Hun gedrag tot de aanval was voorbeeldig.

Het is dus niet waar dat wetten tegen het hondenvechten, tegen wreedheid jegens honden, of tegen

het los laten lopen van honden de oplossing bieden. Het is nu eenmaal de werkelijkheid dat pitbullachtige honden en Rottweilers 75% van alle verzekeringsrisico van alle honden tezamen voor hun rekening nemen – dit ondanks het feit dat zij gehouden worden door mensen die ze niet wreed behandelen, ze niet voor het vechten gebruiken, en die niet nalatig met de honden omgaan.

Vertaling door het Gevaarlijke Honden Informatiecentrum
www.gevaarlijkehonden.info